

Praha-Žižkov, 17. 11. 2019
P. Jareš

Skutečná sláva *Mk 10, 35 – 45*

Obvykle to chceme v životě někam dotáhnout. Snad obzvlášť u mužů je tato potřeba hodně výrazná. Chceme něco znamenat, být někým. Chceme, aby nás druzí brali vážně. Jinými slovy: Toužíme po slávě. Jsou různé prostředky, kterými se jí pokoušíme dosáhnout. Jednou cestou může být získávání všelijakých důležitých úradů. Předseda nebo tajemník nějakého spolku. Hlavní vedoucí. Prezident organizace. Přednosta oddělení. Důležité funkce a úřady nám mohou přinášet pocit důležitosti. Velmi brzy se však může ukázat, že byly jen lacinou náhražkou, jejíž účinek rychle vyprchal. Jakub a Jan chtěli mít podíl na slávě Pána Ježíše. Rozpoznali v něm předpověděného krále Izraele - krále Božího království. A v tomto království si chtěli zajistit postavení, které by jim dávalo velkou vážnost a moc. Měli dobrý důvod domnívat se, že jejich žádost má šanci na úspěch. Vždyť společně s Petrem patřili do užšího kruhu Ježíšových učedníků. A Ježíš při jedné příležitosti dokonce mluvil o trůnech, na nichž jeho učedníci měli jednou usednout (L 22, 30). Proč by nebylo možné, aby jejich dva trůny umístil Pán Ježíš hned vedle toho svého?

Jejich žádost pravděpodobně vycházela z toho, co věděli o budování kariéry v pozemských královstvích. Tam se díky vlivným kontaktům mohl člověk dostat výš. Což teprve, když byl přítelem samotného krále! Možná si Kristovo království představovali jen jako lepší verzi království, která znali. Kristovo království však není z tohoto světa a proto v něm platí i jiné zákonitosti kariérního postupu. Cesta dolů je zde cestou vzhůru. A tak jim Ježíš řekl: „*Nevíte, oč žádáte.*“ (v. 38) I s námi to může být tak, že nevíme, oč žádáme. Třeba právě tehdy, když toužíme po nějakém postavení, funkci, titulu ... Toužíme po nich v domnění, že když je získáme, udělá to z nás opravdu důležité lidi. Jenže se mýlíme.

Pán Ježíš touhu svých učedníků po slávě neodmítá. Jen ji usměřňuje. Ukazuje jim, kudy vede cesta ke skutečné slávě. Ujišťuje je, že s ním po této cestě půjdou. Budou pít jeho kalich a budou pokřtěni jeho křtem. Těmito přirovnáními mluví Pán Ježíš o svém ponížení a smrti. To byla jeho cesta do věčné slávy (L 24, 26). A stejnou cestou měli jít i jeho učedníci. Jakub byl později pro svou věrnost Kristu popraven mečem (Sk 12, 2). Jan pravděpodobně trávil čas ve vyhnanství na ostrově Patmos (Zj 1, 9). I my můžeme jít za Pánem Ježíšem a snášet kvůli němu různé těžkosti. Toto utrpení nemá vždy podobu vězení nebo smrti. Může jít i o posměch, pomluvy, všelijaké ústrky, nebo i nepochopení. Ale když to všechno prožíváme kvůli Kristu, podílíme se na jeho slávě. „*Jestliže jste hanobeni pro jméno Kristovo, blaze vám, neboť na vás*

spočívá Duch slávy, Duch Boží. “ (1P 4, 14 ČEP) Synům Zebedeovým Pán Ježíš sdělil, že jim požadovaná místa nemůže dát. Prý už jsou pro někoho připravena. Nijak blíže to nevysvětlil. Možná jim nemohl vyhovět i proto, že takové protekční udílení funkcí by bylo proti pravidlům Božího království. Ani naše touha po slávě není sama o sobě špatná. Jde jen o to, abychom se nespokojili s náhražkami a usilovali o skutečnou slávu – o slávu věčnou, o slávu Boží. Jde o to, abychom sloužili Kristu.

Ostatní učedníci se na Jakuba a Jana zlobili. Asi jim připadalo, že Jakub a Jan je chtějí nějak předběhnout. A tak si je Pán Ježíš všechny zavolal k sobě a vysvětlil jim, v čem tkví tajemství skutečné velikosti. Ve světě je obvyklé, že ti, kdo jsou ve významném postavení, využívají ty, kdo jsou pod nimi. Vládou násilím a nátlakem. Svých úředních pravomocí využívají k tomu, aby si splnili svoje sny. Bylo tomu tak tehdy a často je tomu tak i dnes. Ve světě bývá velký ten, komu ostatní slouží (ať už se to sloužení nazývá jakkoliv). Mezi Kristovými učedníky je však velký ten, kdo slouží všem ostatním. V nezištné službě druhým tkví skutečná velikost člověka. Nejvýraznějším příkladem této velikosti je sám Pán Ježíš. Nepřišel do světa, aby nás využil, ale aby nám posloužil. Přišel nám dát to, co jsme potřebovali a co jsme si nemohli dát sami. Mohl nám to dát pouze on. Dal svůj život jako výkupné za mnohé. Na kříži položil život za naše viny, aby nám je Bůh mohl odpustit. Tím nám otevřel cestu ke skutečné cti a slávě. Pán Ježíš přišel sloužit. Neznamenal to, že by si nikdy nedal od nikoho posloužit (viz Mt 27, 55; L 8, 2n). Neznamenal to, že by vždy vyhověl každému přání (viz L 12, 13n). Šlo mu však o to, aby nám lidem prospěl – to bylo jeho zaměření. Nešlo mu o popularitu ani o hmotné obohacení. Přišel nám dát sám sebe.

I my bychom mohli dát lidem v naší blízkosti sami sebe. V rodině, ve skupince, ve staršovstvu, ve sboru, v zaměstnání ... Mohli bychom být zaměřeni na to, abychom lidem v naší blízkosti prospěli. Nikdo z nás sice nemůže dát bližním všechno, co potřebují. Ale každý z nás může dát druhým *něco*, co potřebují. Něco víme. Něco umíme. Něco máme. A tím vším můžeme druhým posloužit. Každý z nás by se tedy měl vážně zamyslet nad otázkou: Čím mohu druhým posloužit já? A když už toužíme po velikosti, přijměme výzvu, kterou lze vyčíst mezi řádky dnešního příběhu: Usilujte o *skutečnou* velikost!